

Een uiltje keek naar buiten,
de maan lachte hem toe.
Hij knipperde met zijn ogen en piepte:

'OEHOE-OEHOE!'

Hij keek rond vanuit zijn boom,
in de zilveren maneschijn,

hij fladderde met zijn vleugels
en riep: 'Wat is het hier toch fijn!'

Alle andere uiltjes
verlieten gauw het nest.

Maar Tuil was heel gelukkig.
Hij zei: 'Thuisblijven is
het best!'

'Ik heb mijn warme sloffen aan en mijn wollen muts op.
Ik heb lekker zachte sokken – dit is helemaal top!
Ik HOU van mijn huisje! Ik hoef NERGENS heen!'

Dus bleef Tuil dag en
nacht thuis, tevreden...

... maar alleen.

Op een avond hoorde hij gepiep
en gekrabbel op zijn mat.
'Hallo?' riep Tuil.
'Wie is daar?'
Zei iemand wat?'

'Ja, ik! IK ben Momo,'
zei een kleine muis.
'IK Kom zomaar even langs,'
zei hij.
'Wat heb jij een mooi huis!'

'Welkom!' zei Tuil blij.
'Je mag wel binnenkomen.'
Ze dronken thee en kletsten
tot de zon was opgekomen.